

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

4. Ex necessaria paupertate voluntaria[m] esse faciendam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

Æscopum, interdum videri nolunt. Præsertim autem nobiles, grauius sentiunt hanc calamitatem; putant enim eam sibi dedecori esse; neque stemmati suo conuenientem. Alias vestes, alium victum, aliam habitationem, aliam autoritatē maiores habuerunt. Primi in curijs, primi in aulis, primi in conuiujs sederunt. Omnia hæc vel extinxit paupertas, vel eneruauit. Quare turbantur & fluctuant; quidam franguntur; quidam nunc in hanc, nunc in illam partem nutant; quidam ad sacram anchoram confugiunt, & spem suam in Deum figunt.

IV.

Quod ut faciant, ita eos D. Bernardinus compellat. *O pauper verecunde, vis sequi consilium meum, ultro paupertati occurre; venientem lato animo patientibus valuis accipiens, atq; amplectere amplectens. Prima enim fronte rigida ac subristis non immerito viatori, atq; armato exaquata, eò quòd celer minaxq; sit aduentus illius. At cum in familiaritatem admissa fuerit, & minime sumtuosa, & secunda, ac facilis hospes erit. Crede mihi, aperi illi ocyus antequam vi subita confringat, atq; ostys vulsis à cardine vitæ introeat, ut resistens per molesta, si cedentibus periucunda est. Mollius quidem diuitie subiissent, sed paupertas tutius. Nulla opes sunt; quibus non sit antependenda securitas. Profecto ut animo inopi ac deiecto nulla non desiciunt opes: sic diuiti atq; erecto nulla non sufficit paupertas. Nempe ille alieno innititur, hic proprio fudit. Si paupertatem patienter tuleris, solito tris humilior, expeditior, atque liberior. Vacui amant incedere, qui iter arduum agunt. Carebis solitis opibus, simulq; solitis moribus, atque sarribus, nec non & proteruis seruis ijsq; quibus solent abundare diuitia, fidelis amicitijs, sequacibus ac tenacibus parasitis, totoq; illo grege domestica arridentium tibi, teq; rodentium, atque ridentium. Denique si amissa opes, cum amissis tedijs conferas, lucrum vocas. Certè ut securitatem scilicet, humilitatem, sobrietatem, requiem, modestiam, paupertatis comites, si nihil boni aliud illa secum afferret (quamquam etiam fallacium gregibus adulantium, & seruorum tyrannide superbiorum liberet) abunde erat cause, ut non ferenda modo esset, sed optanda, immo etiam necessaria pauperies. Profecto, ut audacter testimonium perhibeam veritati, nihil inter homines paupertate melius, nihil odibilius. Sed vir sapiens facit de necessitate virtutem, & ubi paupertatis necessitas urget, prudentia libera voluntatis accipiet: vel potius, quod melius est, amplectetur.*

glexeretur. Recole pauper quod Prover. 17. c. scriptum est. Melior est buccella sicca cum gaudio, quam domus plena victimis cum iurgio. Et 15. cap. iterum Salomon ait: Melius est parum cum timore Dei, quam thesauri magni & insatiabiles.

Hæc sanctus ille pro solatio depauperatorum, aut pauperum. Quibus subiungit exemplum parallelum ei, quod paulo supra, è Luciano attuli. Est autem istud. Contiguus in ædibus habitabant duo, æquè peculio ac domicilio discrepantes, viri. Vnus in magnifico palatio, tamquam draco Hesperidum pomis, ita facis & cistis & thesauris suis incubabat. Alter in vili casâ rudes lanas excolebat. Dixisses Midam & Irum in viciniam conuenisse. Diues, vt fieri plerumque solet, totas noctes insomnes traducebat: nam in molli lecto durus illi somnus erat. Saturitas enim & venter nimio cibo saburratus, identidem sudantem dormire vix vquam aut conuiere sinebat. Accessit cura & sollicitudo pecuniarum, quæ eum miris modis torquebat. Cùm interea vigilans vicinum pauperem audiret, iuxta igniculum suum, in multam noctem, æquè hilariter cantantem & lætè ludentem, ac strenuè laborantem, ac penso absoluto, repentè altum silentem, suauiterque quiescentem, donec manè ab vxore denuò excitaretur. Quàm primum enim dormitum se recepit, in somnum solutus obticuit. Nullæ querelæ, nulli gemitus, suspiria nulla, soli ronchi audiebantur. Inuidit hanc quietem pauperi diues. Vt ergo eum sollicitudinum ac miseriarum suarum socium haberet, aliquando in tempesta nocte, clam surrexit, ostiumque vicini, quod non erat multa diligentia clausum, furtim reseravit; atque marsupium nummis aureis turgidum, ponè ianuam è clauo suspendit, eoque relicto domum rediuit. Pauper prima die è lectulo exiliens, cùm ad fores aperiendas accessisset, crumenam reperit auro prægan-tem; nescius quis ea nocte Nicolaus in domum suam venisset. Quid tunc illo homine lætius beatiusque esse potuisset? Primum ergo habuit, vt laborem desineret, existimans indignum esse eo, sine necessitate sudare, quem Fortunæ riuus inaurasset. Deinde, nullum ampliùs pedem domo extulit, metuens ne se absente aliquis domi thesaurum reperiret. Mox etiam animo angebatur, quòd nesciret, vndenam in suas ædes aurum esset illatum: ma-

V.

Ee. ximè